

— tytułem ewentualnym: stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 tej decyzji, w części, w jakiej dotyczy on dat rozpoczęcia i zakończenia uczestnictwa strony skarżącej w naruszeniu dotyczącym kineskopów kolorowych używanych w telewizorach (zwanym dalej „CPT”) oraz obniżenie nałożonej na stronę skarżącą w art. 2 ust. 2 zaskarżonej decyzji kwoty grzywny;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi w odniesieniu do naruszenia dotyczącego CPT trzy zarzuty. Co się tyczy naruszenia dotyczącego kineskopów kolorowych używanych w ekranach komputerowych (zwanym dalej „CDT”), strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

W odniesieniu do naruszenia dotyczącego CPT strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- 1) W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się błędu, stosując art. 101 TFUE, aby stwierdzić istnienie naruszenia o jednolitym i ciągłym charakterze obejmującego wszystkie rodzaje CPT przez cały czas trwania naruszenia oraz wszystkie ustalenia, jakie odbyły się w Azji.
- 2) Tytułem ewentualnym, w ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się błędu, określając zarówno daty rozpoczęcia jak i daty zakończenia uczestnictwa strony skarżącej w naruszeniu dotyczącym CPT, co doprowadziło do przedłużenia całkowitego czasu trwania kartelu o co najmniej szesnaście miesięcy.
- 3) Tytułem ewentualnym, w ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca twierdzi, że decyzja Komisji o nieprzyznaniu stronie skarżącej maksymalnego 50 % obniżenia grzywny opiera się na nieprawidłowych i oczywiście błędnych ustaleniach faktycznych.

W odniesieniu do naruszenia dotyczącego CDT strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- 1) Po pierwsze, strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła swe wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾, uwzględniając sprzedaż CDT dostarczonych do Samsung Electronics w Europie w wartości sprzedaży do celów obliczania grzywny, pomimo że konkurencja w ramach tej sprzedaży miała miejsce całkowicie w Korei.
- 2) Po drugie, strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła swe wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, wykorzystując przy obliczaniu grzywny średnią wartość rocznych

obrotów przez cały czas trwania naruszenia, tym samym odstępując od zasady brania pod uwagę ostatniego pełnego roku obrotowego naruszenia.

- 3) Po trzecie, strona skarżąca twierdzi, że decyzja Komisji o nieprzyznaniu stronie skarżącej maksymalnego 50 % obniżenia grzywny opiera się na nieprawidłowych i oczywiście błędnych ustaleniach faktycznych.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006 C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2013 r. — Calestep, SL przeciwko ECHA

(Sprawa T-89/13)

(2013/C 108/82)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Calestep, SL (Estepa, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Cabezas Mateos)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o to, by po przeprowadzeniu wszystkich etapów postępowania uwzględnił skargę i stwierdził nieważność decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) będącej przedmiotem niniejszej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca z powodu uznania jej za małe przedsiębiorstwo uiściła opłatę ulgową, o której mowa w art. 74 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającej dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającą rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywę Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1) i w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów (Dz.U. L 107, s. 6), które odsyłają z kolei do zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącego definicji mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124, s. 36).

W następstwie kontroli przeprowadzonej przez ECHA agencja ta uznała, że skarżąca nie może zostać uznana za małe przedsiębiorstwo, ponieważ należy ona do grupy przedsiębiorstw. Uznawszy, że przedsiębiorstwo to nie spełnia ustanowionych wymogów, ECHA wezwała skarżącą do uiszczenia różnicy w stosunku do całkowitej opłaty wymaganej od średnich przedsiębiorstw oraz opłaty administracyjnej.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi jeden tylko zarzut oparty na niespełnieniu dwóch warunków określonych w art. 2 ust. 2 załącznika do wspomnianego powyżej zalecenia.

W tym względzie twierdzi ona, że do wykluczenia spółki z kategorii małych przedsiębiorstw nie wystarczy, by ta ostatnia miała więcej niż 50 pracowników, konieczne jest także, by spełniała ona jeden z pozostałych warunków przewidzianych w tym przepisie, jako że użyto w nim spójnika „i”. W niniejszej sprawie nie występuje koniunkcja.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2013 r. — LG Electronics przeciwko Komisji

(Sprawa T-91/13)

(2013/C 108/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LG Electronics, Inc. (Seul, Korea) (przedstawiciele: adwokaci G. van Gerven i T. Franchoo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności w całości lub w części art. 1 ust. 1 lit. d) i art. 1 ust. 2 lit. g), art. 2 ust. 1 lit. d) i art. 2 ust. 1 lit. e) oraz art. 2 ust. 2 lit. d) i art. 2 ust. 2 lit. e) decyzji Komisji Europejskiej C(2012) 8839 wersja ostateczna z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie COMP/39.437 — Lampy do ekranów telewizyjnych i komputerowych, w zakresie, w jakim dotyczą one skarżące; lub

— obniżenie grzywien nałożonych na skarżącą w art. 2 ust. 1 lit. d) i e) i art. 2 ust. 2 lit. d) i e) zaskarżonej decyzji;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

Zarzut oparty na art. 263 TFUE mający na celu żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 i 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczą one skarżące:

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa skarżące do obrony (naruszenia istotnego wymogu proceduralnego), ze względu na okoliczność, że LG Philips Displays (zwana dalej „LPD”) była wykluczona z postępowania jako pozwana.

Zarzuty mające na celu (częściowe) stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 zaskarżonej decyzji na podstawie art. 263 TFUE i w konsekwencji obniżenie kwoty nałożonych na skarżącą grzywien na podstawie art. 261 TFUE:

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 101 TFUE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾, naruszenia zasady osobistej odpowiedzialności i oczywistego błędu w ocenie, ze względu na okoliczność, że skarżącą uznano za odpowiedzialną za naruszenia popełnione przez LPD.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, ze względu na to, że w zaskarżonej decyzji uznano skarżącą za odpowiedzialną za wszystkie zachowania, które miały miejsce przed dniem 1 lipca 2001 r.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 101 TFUE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, naruszenia art. 296 TFUE i naruszenia zasady równego traktowania, ze względu na to, że zaskarżona decyzja uwzględnia bezpośrednią sprzedaż na terenie Europejskiego Obszaru Gospodarczego w formie wyrobów przetworzonych (zwaną dalej „TPDS”) przy obliczaniu nałożonej na skarżącą grzywiny.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 101 TFUE, art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, naruszenia zasady osobistej odpowiedzialności, oczywistego błędu w ocenie, naruszenia prawa skarżące do obrony, ze względu na to, że w zaskarżonej decyzji zobowiązano skarżącą do zapłaty grzywiny na podstawie TPDS dokonanej przez Philipsa.

6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 296 TFUE, oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasad równego traktowania i dobrej administracji ze względu na to, że zaskarżona decyzja i) zawiera braki w uzasadnieniu odnoszące się do nieuwzględnienia TPDS w odniesieniu do Samsunga lub ii) arbitralnie uwzględnia, lub wyklucza TPDS, powodując nierówne traktowanie skarżące w porównaniu z Samsungiem.

7) Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 101 TFUE, art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 oraz zasad równego traktowania i dobrej administracji ze względu na to, że i) LPD i spółki zależne LPD, które uczestniczyły w naruszeniach, nie są adresatami zaskarżonej decyzji, podczas gdy inna spółka o kapitale mieszanym publiczno-prywatnym była adresatem decyzji obok jej spółek dominujących oraz ii) ze względu na to, że inne spółki dominujące znajdujące się w takiej samej sytuacji jak skarżąca były adresatami zaskarżonej decyzji.